

Ι.ΘΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. **Ἔθες Πατησίων ἀριθ. 9.**

Δι' συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
φρασις *Κ, (συνέχεια).—**Ἰωάννου Βαλέρα** : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
Ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (συνέχεια).—
Ἀλφόνσου δὲ Καλόρρε : ΕΥΑ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομη-
τῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθή-
σωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔ-
τος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι
τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ
διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐ-
παρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγ-
γραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Ἀφοροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν
Δισώπου, κομφοτάτου τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου
καὶ ωραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου
Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν
ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400
σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡ-
μῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ἑβδομά-
δος δυνάμεθα νὰ παρασχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν
ἡμῶν τὸν **Α' Τόμον** (β' περιόδου) τῆς ἑβδομάδος
ἐντὶ **δραχμῶν 8**, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐσῆς δρ.
10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ
ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκό-
νες, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ
Κριτικαὶ Μελέται, Ἡθογραφαίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεω-
ρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικὰ, Βιομηχανικὰ,
Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις
τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ
Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀλληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας,
διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάσθησαν οἱ ἐγκρι-
τώτεροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶ-
μεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστασία
τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»
ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Πα-
ναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον
Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ
ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ
ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔ-
τος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐ-
κλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Κρότος τοσοῦτον φοβερὸς ἠκούσθη,
ὥστε θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἐτινάσσετο εἰς τὸν
ἀέρα.

Ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινον ἐνεοί.

Τὰ πιστόλια διηύθυνον πάντες ὀρμε-
φύτως κατὰ τοῦ στήθους τοῦ πυργοδε-
σπότηου.

Ἡ ἀπόδρασις τῆς μαρκησίας καὶ ἡ ἐπι-
θυμία τοῦ νὰ τὴν καταδιώξῃ ἐν τῷ σκό-
τει, καθίστων ἀληθοφανῆ τὴν καταγγε-
λίαν τοῦ θωρακοφόρου.

Ὁ φὸν Γκέμπεν, τεταραχμένος ἐν μέσῳ
τῆς γενικῆς καταπλήξεως, δὲν ἐγνώριζε τί
νὰ σκεφθῇ.

Συνησθάνετο ὅτι ἠπειλεῖτο ὑπὸ μεγά-
λου κινδύνου.

Ἄλλὰ πῶς νὰ τὸν ἀποσοθήσῃ;

Ἐθαύμαζε μάλιστα, πῶς ὁ πύργος
ἴστατο ἀκόμη ὄρθιος μετὰ τὴν ἐκρηξίν
ἐκείνην, ἥτις τὸν συνεχλόνησεν ἐκ βάθρου.

Εἰς τὰ μαγειρεῖα οἱ στρατιῶται ἀφυ-
πνισθέντες, ἤρπασαν τὰ ὄπλα ἐν σπουδῇ,
ὅπως ὑπερασπισθῶσι κατὰ τοῦ ἀοράτου
ἐχθροῦ.

Καὶ αὐτὸς ὁ μαρκησίας ἐρωτώμενος
πανταχόθεν δὲν εἰζέυρε τί ν' ἀποκριθῇ.

Ἀμφιβολία ἐν τούτοις ἀόριστος ἔτι
ἐτάρασσε τὸ πνεῦμά του.

Ἡ παράδοσις τῆς λίμνης τοῦ Σεβὰν
ἐπανήρχετο εἰς τὸ πνεῦμά του.

Ἐὰν αὐτὸ ἦτο τὸ σχέδιον τῶν Σουβραί;

Διὰ νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτὸν μετρῶν-
τες τὰ λεπτὰ ὅσα τῷ ἀπέμενον ἔτι, θὰ
ἦσαν βέβαιοι περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Τοὺς
ἐγνώριζε.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῷ ἀπηύθυνον μα-
ταιὰς ἀπειλάς· καὶ πόσον θὰ τὸν ἐμίσειον,
ἀφοῦ εἶχον ὀρκισθῆ μάλιστα νὰ ἐκδική-
σωσι τὴν Ἑλένην, τὴν σύντροφον τῆς

παιδικῆς ἡλικίας τῶν, αὐτοί, ἢ προσωπο-
ποιήσῃς τῆς τιμῆς!

Ἐτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον σύρων μεθ' ἐ-
αυτοῦ τὸν στρατηγόν.

— Ἄκουσε, τῷ εἶπεν.

Ἡκούετο ἐκ τῆς κοιλάδος ἀνωθεν τοῦ
πύργου ἰσχυρὸς καὶ ὑπόκωφος μηχανθμός.

— Μόλις ἔχομεν καιρὸν νὰ φύγωμεν.

— Διατί;

— Διότι θὰ παρασυρθῶμεν, θὰ πνιγῶ-
μεν!

— Πῶς;

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς! φεύγωμεν.

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν.

Κῦμα τριάκοντα πόδας ὑψηλὸν ἐθραύ-
σθη κατὰ τῶν τειχῶν τοῦ πύργου, τριγ-
μὸς παρατεταμένος ἠκολούθησε τούτον
καὶ τὰ παράθυρα ἐβυθίσθησαν.

Ἐν τῇ αὐτῇ κραυγῇ τρόμου καὶ ἀπελ-
πισίας ἀντήχησεν.

Ἐκ τοῦ ἐξώστου ἔνθα ἴστατο ὁ στρα-
τηγὸς ἐφαίνετο μέγα ρεῦμα ποταμοῦ, πα-
ρασύροντος πᾶν τὸ προστυχόν κατὰ τὴν
διάβασίν του.

Οὔτε μαγειρεῖα πλέον, οὔτε φῶτα, οὔτε
στρατιῶται· μόνον τὸ μέγα ἐκεῖνο ρεῦμα
τοῦ ποταμοῦ ἔτρεχε πάντοτε, καὶ ἐν
τῷ πύργῳ τῷ κατεστραμμένῳ καὶ κλονι-
ζομένῳ, ἀνθρωποὶ τινες μόνον ἐφαίνοντο
πελιδνοὶ ἐνώπιον τῆς μαστιγῆς ταύτης,
κατὰ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἠδύναντο.

ΙΖ'

Ὁ λατόμος τοῦ Οὐλλάνς ἔτριβεν ἐν
τούτοις τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως.

Τὸ ἔργον τοῦ ἐπέτυχεν.

Ἡθέλησε νὰ θέσῃ μόνος τὸ πῦρ.

Ἦτο ἐπιτυχῆς ἐκρηξίς, ἣν θὰ ἐνεθυ-
μεῖτο διὰ βίου, καθ' ὅσον ἀπώλεσε σχε-
δὸν τὴν ἀκοὴν ἐκ τοῦ κρότου.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν κατεγίνετο νὰ
τελειοποιήσῃ τὸ ἔργον καὶ νὰ ἐπιθεωρήσῃ
τὰ πάντα· ἡ φιλοτιμία του ἦτο ἐκτε-
θειμένη.

Ἐν τούτοις, δὲν ἔμενε καὶ ἀνευ ἀνησυ-
χίας τινός.

Ἄν παρ' ἐλπίδα ἡ ἐκρηξίς δὲν ἐξετεί-
νετο καὶ δὲν κατάρθου ν' ἀνοίξῃ ἡ ἀσὴ-

μαντον μόνον ὀπὴν, τί θὰ ἐγίνετο ἀπέναντι τῶν Σουβραί, οἵτινες τὸν ἐνεπιστεύθησαν;

Τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακείοις ἔχων ἕνεκα τοῦ ψύχους, διετέλει ἐν μεγίστῃ ἀγωνίᾳ.

Εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τὸν καθυσχάσῃ γέρον ἐργάτης, ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης του.

— Θὰ ᾄθητε, ἀφέντη. Θὰ χαλάσῃ κόσμο!

Οὐδέποτε ἐσπέρα τῷ ἐφάνη τόσον μακρά. Δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ εἰς τὴν θέσιν του.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς κοιλάδος, περίεξ τοῦ πύργου, ὁ Φαρζεάς, οἱ φύλακες, λαθροθηραὶ τινες καὶ οἱ νεανίαι τοῦ Οὐλλάν, καλῶς ὠπλισμένοι, ἀνέμενον τὴν ἔκρηξιν, ἵνα πυροβολήσωσι κατ' ἐκείνων, οἵτινες θ' ἀπεπειρῶντο νὰ σωθῶσι φεύγοντες.

Ὁ φὸν Γκέμπεν καὶ ὁ στρατός του ἐπολιοκοῦντο.

Ἦθελον νὰ καύσωσι τὸ χωρίον. Θὰ τοὺς ἄφινον νὰ τὸ πράξωσιν. Οἱ Σουβραὶ διεβεβαίουν, ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν θὰ ἔχανε, καὶ ὅτι θὰ τὸ ἐκκοδόμουν πάλιν δι' ἐξόδων των.

Τὴν νύκτα περιπολία ἐκ τεσσάρων θωρακοφόρων προῦχώρησε μέχρι τοῦ προχώματος.

— Δὲν θὰ ἔλθετε αὔριον, διανοεῖτο ὁ γέρον λατόμος.

Ἦ ὦρα ἐπλησίαζε βραδέως.

Τὸ χωρίον ἐκαίετο.

Ὁ Σαδουῖνος εἶδεν ἀπαθῶς φλεγομένην τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός του καὶ τὸ Πριερέ, ἐν ᾧ εἶχε διέλθει τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς του.

— Καλὰ εἶπε, σεὶς μᾶς ζεσταίνετε, ἡμεῖς θὰ σᾶς κρούσομε.

Τέλος, ὁ δεῖκτης τοῦ ὥρολογίου του ἔδειξε δέκα ὥρας. Ἦτο ἡ συμφωνηθεῖσα ὥρα.

Ἦ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς λίμνης ἡ σελήνη ἐνωπτρίζετο ἐν τῇ ἀπειρῷ ἐκτάσει τῶν ὑδάτων αὐτῆς.

Ὁ Σαδουῖνος περιέφερε τὸ βλέμμα ἐν τῷ κενῷ, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου διέκρινέ τις τὴν κατηφῆ ὄψιν τοῦ δρυμοῦ τοῦ πύργου καὶ τὰ θνήσκοντα πυρὰ τὰ ἐν τῷ περιβάλλῳ ἀναφθέντα. Ἦ πυρκαϊὰ τοῦ χωρίου εἶχε σβεσθῆ δι' ἔλλειψιν τροφῆς.

Ὁ Σαδουῖνος ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ἀντιπόδοσις δὲν θὰ ἐβράδυνε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν προσβολήν.

Ἦγγισε τὸν βραχίονα τοῦ ἐργάτου του.

Ὁ λατόμος ἔτριψε πυρεῖον καὶ δι' αὐτοῦ ὁ Σαδουῖνος ἤναψε κλεπτοφάναρον, δι' οὗ κατῆλθεν εἰς τὸ βάθος τῆς φάραγγος καὶ ἔθεσε μόνος τὸ πῦρ εἰς τὰς θυραλλίδας, αἵτινες ἐκρέμαντο κατὰ μῆκος τῶν τειχῶν.

Ἐὰν ἐβλεπὲ τις αὐτὰς μακρόθεν θὰ τὰς ἐξελάμβανεν ὡς κανδύλας ἀνημμένους ἐπὶ ἀπεράντου προσόψεως.

— Ἄς φύγωμεν, διέταξεν οὗτος.

Καὶ ἐνῶ ἔτρεχον δρομαίως, μετὰ τινὰ

λεπτά, φοβερὸς καὶ ἀπότομος κρότος ἀνέτρεψεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ ἐργάτης ἠγέρθη μετὰ κόπου καὶ παρετήρησε τὸν κύριόν του ἀκίνητον κατὰ γῆς.

— Ἀπέθανεν; εἶπεν ἐκεῖνος.

Ὁ Σαδουῖνος ἐνευσεν ἀρνητικῶς, ἀλλ' ἐγγόγγυσεν.

Παρεπνεῖτο! ἄρα ἔζη. Μετὰ παρέλευσιν δευτερολέπτου ἐκινήθη λέγων:

— Χμ! ἐπέτυχεν! Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε.

Καὶ διὰ τῆς ἰδίας ἀτραποῦ ἐπανῆλθον εἰς τὴν λίμνην.

— Φρικίαισις ὑπερηφανίας, ἐτάραξε τὸ σῶμα τοῦ χωρικοῦ.

Οἱ ἐκατὸ μέτρων ὕψους στῆλοι τοῦ διαφράγματος εἶχον ἀνατιναχθῆ, πολλὰ χού δὲ εἶχον ἀνοιχθῆ ρήγματα παμμεγέθη καὶ ὀλονὲν μεγεθυόμενα, τὸ δὲ ὕδωρ μετὰ κρότου μεγίστου ὄρμα πρὸς τὰ κάτω, ἀκάθεκτον, συμπαρασύρον πᾶν τὸ προστυχόν.

Μειδιάμα ἀλαζονίας ἐφώτισε τὸ ἥρεμον τοῦ χωρικοῦ πρόσωπον.

Ἔσβεσε τὸν φανόν.

— Ἄς σωθῶν τῶρα ἂν ἔμπορῶν! εἶπεν.

Ὁ ὄγκος τοῦ ὕδατος ὄρμα πρὸς τὸν πύργον μετὰ ταχύτητος ἀκαθέκτου.

Αἴφνης τὰ πυρὰ τοῦ περιβόλου ἐσβέσθησαν καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν πνιγομένων κατεπνίγησαν ὑπὸ τὸν κρότον τοῦ στοιχείου, ὅπερ τοὺς κατεσύντριβεν.

Πυροβολισμοὶ τινες ἠκούοντο μετὰ τοῦ μνηκθυμοῦ τῶν ὑδάτων ἐν τῷ κενῷ.

Τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει, ὁ κύρ Σαδουῖνος ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του.

Ἔδειξεν ἀνακουφισθεὶς τὴν κοιλάδα εἰς τὸν σύντροφόν του, καὶ ἀκολουθήσαντες ἀτραπὸν τινὰ πλαγίαν ἔφθασαν εἰς τὸν περιβόλον.

Ἐκεῖ ἀπροσδόκητον θέαμα τοῖς ἐπεφύλασσετο.

Ἦ καταπράσινος καὶ πυκνόφυλλος ἐκείνη ὄασις, εἶχε μεταβληθῆ εἰς βαλτώδες ἔλος πλήρες ἐρειπίων.

Τῶν ἵπποστασίων, τῶν κυνοτροφείων, τῶν πτηνοτροφείων οὐδ' ἔλκος ἔμεινε. Τὸ παρεκκλήσιον, ἐν ᾧ ὁ γάμος τῆς Σολάνζης ἐτελέσθη, παρεσύρθη ἐκ βάθρων ἀλλ' ὁ πύργος ἴστατο ὀρθιος.

Τὰ τείχη τοῦ ἀντεῖχον καὶ κατεφρόνουν τὴν ἰσχύν τοῦ ὕδατος καὶ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων, ἅτινα ἐσυντρίβοντο ἐπ' αὐτοῦ.

Τὸ ὕδωρ εἶχε φθάσει εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἔρρεεν ἐκεῖθεν διευθυνόμενον εἰς τὰ δάση.

Οἱ Τρεμόρ καὶ οἱ Σουβραὶ μετὰ τῶν συντρόφων των, ὀρθιοὶ ἐπὶ τῶν ἔναντι λόφων, παρετήρουν τὸ θέαμα ἐκεῖνο.

Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ περιπτέρου τῆς Ἐλένης διεκρίνοντο αἱ σκιαὶ ἐπιζώντων τινῶν, ζητούντων βοήθειαν δι' ἀπεπιστικῶν σημείων.

Ἦτο ἄδύνατον νὰ τοὺς συνδράμῃ τις. Καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Σεβὰν δὲν τὸ ἤθελον.

Δὲν ἐσυγχώρουν αὐτοῖς τὰς βανδαλι-

κὰς πράξεις των, τὰς ἀπειλὰς τοῦ φὸν Γκέμπεν πρὸς τὸν γέροντα Τρεμόρ, τὸν θάνατον τοῦ Σίμωνος καὶ τὴν πυρπόλησιν τοῦ χωρίου.

Ἦ Καταλίνα εἰς τοὺς βραχίονας αὐτῆς κρατοῦσα τὴν Σολάνζην, τρέμουσαν καὶ ἄφρων ἐκ φρίκης, ἐκάθητο παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου τινός!

Ἦ Ἀμώνη, ἀγρία, τὸ ὄπλον τοῦ σιδηρουργοῦ κρατοῦσα ἀνὰ χεῖρας, ἀνέμενε τὴν καταστροφὴν καὶ τοῦ ἐσχάτου τῶν φονέων τοῦ μόνου τῆς φίλου, ἐτοιμῆ ὅπως καταστρέψῃ αὐτὸν διὰ τῶν ἰδιώτης χειρῶν, ἂν τὸ στοιχεῖον ἐφείδετο αὐτοῦ.

Ἦτο φρικτὴ ἄμα καὶ ὑπεράνθρωπος.

Ὁ κύριος τοῦ Οὐλλάν, ὑδαίμων ἐθεῖτο τοῦ πράγματος, ἀλλὰ ὅμως σκεπτόμενος τῶν ὄσων ἡ Σιμώνη ἐσκέπτετο.

Ὅταν εἶδε τὰ πάντα καλῶς ἔχοντα ἔτυψε τοὺς ὤμους τῶν λατόμων του.

Κατὰ τὰ φαινόμενα στρατιῶται δὲν ὑπῆρχον πλέον, ὁ δὲ Σαδουῖνος καὶ οἱ λατόμοι του ἀνῆλθον τὴν κοιλάδα.

Ὅκτακόσια περίπου μέτρα ἀπὸ τοῦ πύργου, καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ τεχνιτοῦ ποταμοῦ, ἦτο ἀποθηκευμένη ἰκανὴ ποσότης κεκομμένων κορμῶν δένδρων.

Οἱ λατόμοι τὰ ὠθησαν πρὸς τὸ ὕδωρ.

Τὰ δένδρα παρεσύρθησαν βιαίως καὶ ὡς ἀστραπὴ ἐνέσκηψαν ἐπὶ τοῦ πύργου ἐπὶ τῶν βεβρεγμένων τοῦ ὁποίου τειχῶν, ἠνοιξαν εὐρεῖαν ρωγμὴν.

Τὸ ὕδωρ μανιῶδες ὄρμησεν ἐν τῷ πύργῳ.

Ἐντὸς μικροῦ τὸ κέντρον τοῦ κτιρίου ἐβυθίσθη καὶ τὰ ἐρείπια του παρεσύρθησαν, μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἡ δεξιὰ πτέρυξ κατέπεσε μετὰ κατάγους.

Τὸ περίπτερον τῆς Ἐλένης ἀντέστη πλειότερον τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ αὐτὸς ἀπαίσιος τριγμὸς ἠκούσθη καὶ ὁ λατόμος, οἱ Τρεμόρ καὶ οἱ Σουβραὶ εἶδον αὐτὸ νὰ κλίνη πρῶτον καὶ κατόπιν νὰ καταπίπτῃ εἰς ἐρείπια καὶ ν' ἀφανίζηται ἐντὸς τῶν παφλαζόντων ὑδάτων.

Ἦ καταστροφὴ ὑπῆρξε τελεία.

Τὸ ὕδωρ κατεπόντισε τὸν πύργον! μετὰ τῶν ἐμπρηστών.

Τῆ ἐπαύριον ἡ κοιλάς παρίστα ἀπαίσιον θέαμα.

Ἦ λίμνη τοῦ Σεβὰν ἦτο ἐντελῶς κενὴ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀπεράντου περιτειχίσματος ἐκεῖνου, ἐφάνοντο ρέοντες ἡσύχως μικροὶ ρύακες.

Οἱ ἐρωδιοὶ δὲν ἀνεύρισκον τὰς φωλεὰς αὐτῶν.

Ἦ δυναμίτις κατέστρεψε μέρος τοῦ κρηπιδώματος, τὸ δὲ ὕδωρ παρέσυρε τὸ ὑπόλοιπον αὐτοῦ.

Ἐκ τοῦ γιγαντιαίου ἐκεῖνου ἔργου οὐδὲν ὑπελείπετο.

Ἦ θέα τοῦ περιβόλου τοῦ πύργου ἦτο θλιβερά.

Ἦ υποστάθμη ἰλύος δύο ποδῶν πάχους ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος ἐκ τῶν μικρῶν δασιλίων μόνον θάμνοι τινὲς ἔμενον τὰ δὲ

δένδρα τοῦ περιβόλου ἔκειντο τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Κάτωθεν τῶν δένδρων, ἄτινα ὑψοῦντο εἰς τὰς ὄχθας τῶν ρυάκων, ράκη ὑφασμάτων, λείψανα ἐπίπλων καὶ πτώματα ἀνθρώπων καὶ ἵππων ἐφέροντο τῇ δε κακεῖσε.

Ἐκ τῶν τετρακοσίων στρατιωτῶν, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς Μορβάν, ὅπως ἐκδικήσωσι τοὺς θανατωθέντας ὑπὸ τοῦ Σίμωνος καὶ τῆς Ἀμώνης προσκόπους, ὀλίγοι τινὲς μόνον—οἵτινες τρομάζαντες ἐκ τοῦ κρότου ἔφυγον ἐσπυεσμένως—ἐσώθησαν· οἱ λοιποὶ κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ θανάτου πρὶν ἢ ἐννοήσωσι τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτοὺς κίνδυνον.

Οἱ διασωθέντες ἠναγκάσθησαν νὰ ζητήσωσιν ἄσυλον, καὶ οἱ πτωχοὶ χωρικοὶ τοὺς περιέβαλψαν, μὴ καταδεχθέντες νὰ καταπατήσωσιν ἐχθρὸν πεπτωκότα.

Ὁ στρατὸς τοῦ Βέρδεο, εἰς ὃν ἀνήκον οἱ ὑπὸ τὸν φόν Γκέμπεν ἀποσπασθέντες ἄνδρες, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ πρὸς ἐκδικησιν.

Ἐξ χιλιάδες ἄνδρες, διοικούμενοι ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Κέλλερ, ἐτρόπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὸ Νουὶ καὶ Διζόν.

Τὸ Μορβάν ἀπηλλάγη τῆς ἐπιδρομῆς.

Τὴν πρωΐαν ἡ Σιμώνη εὔρε τὸ λείψανον τοῦ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ κήπου τουφεκισθέντος συζύγου τῆς, ὅπερ εἶχε παρασυρθῆ ὑπὸ τοῦ κύματος πρὸς τὰ ὑπόγεια τοῦ κρημισθέντος παρεκκλησίου.

Τὸ χωρίον ὀλόκληρον μετεβλήθη εἰς σωρὸν ἐρειπίων.

Μόνον στερεοὶ καὶ μελανοὶ ἐκ τῶν φλογῶν οἱ τοῖχοι τοῦ Πριερέ ἴσταντο ὄρθιοι, διασώζοντες πάντοτε τὴν ὄψιν ἀρχαίου γοθικοῦ κτιρίου, καταστραφέντος ὑπὸ τοῦ πυρός. Παρὰ τὰς προσπαθείας τῶν Σουβραὶ καὶ τῶν Τρεμὸρ τὰ πτώματα τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ φόν Γκέμπεν δὲν ἀνευρέθησαν.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἠναγκάσθησαν νὰ διακόψωσι τὰς ἐρεῦνας.

Ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ὑπὸ νεφελῶν καὶ ἡ χιὼν ἐπιπτεν ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας.

Πᾶσαι αἱ δίοδοι ἐκαλύφθησαν ὡς ὑπὸ λευκῆς σινδόνης.

Ὅσα πτώματα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ περισυνάξωσιν ἀπὸ τῆς πρώτης ἔλαβον ἀξιοθρήνητον τέλος, διότι ἡ χιὼν σκληρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ παγετοῦ ἔμεινε συμπαγῆς ἐπὶ ἕξ ἐβδομάδας.

Οἱ λύκοι τοῦ Μορβάν, ἐλκυσθέντες ἐπεδόθησαν εἰς νέου εἶδους θήραν.

Ὅτε κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Φεβρουαρίου τὸ ψυχρὸς ἠμετριάζθη, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ περισυλλέξωσιν εἰμὴ σωρείαν ὄστων ἀμόρφων καὶ δυσδιαγνώστων.

Τὰ λείψανα ταῦτα ἐνεταφιάσθησαν ὑπὸ τοῦ γέροντος ἐφημερίου ἐντὸς λάκκου, ἀνωθεν τοῦ ὁποίου ἠγέρθη κολοσσαῖον μνημεῖον μὲ μόνην τὴν ἐπιγραφὴν :

4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1870.

Τὸ μνημεῖον τοῦτο θὰ ὑπάρχῃ ὅσον καὶ ἡ Γαλλία.

Ἐκτίσθη ἐκ πετρῶν τοῦ Οὐλλάνς καὶ ἐπὶ βάσεων, ἃς μόνον ἰσχυρὸς σεισμὸς θὰ δυνήθη νὰ διασειῇ.

Σίμων ὁ νυκτοβάτης, θεωρηθεὶς ὑπὸ τῶν κατοίκων ἤρωσ, ἐτάφη εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Σεβάν, εἰς θέσιν διακεκριμένην, πλησίον τοῦ νάρθηκος τῆς ἐκκλησίας.

Ἄν καὶ τὸ πτώμα τοῦ μαρκησίου δὲν εὔρεθη, οὐδεὶς ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ περίπτερον τῆς Ἐλένης δὲ Ροσεβιέλ κατεβυθίζετο, ἡ Καταλίνα, ἣτις κατεῖχετο πάντοτε ὑπὸ τοῦ μίσους τῆς, εἶπε σφίγγουσα τὴν Σολάνζην εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς :

— Τώρα εἶσαι χήρα καὶ ἐλεύθερη.

Ἡπατάτο ὁμως !

ΙΘ'

Ὅταν ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἠννόησεν ἐκ τῶν κυμάνσεων τοῦ κτιρίου, ὅτι θὰ τοὺς παρέσυρεν ἐν τῇ πτώσει του, εἶπε τῷ στρατηγῷ :

— Ἐχάθημεν' μίαν μόνην σωτηρίαν μᾶς μένει. Τὸ ὕδωρ. Ἄς τὴν ζητήσωμεν ἐν αὐτῷ.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο γενναῖος.

Θὰ ἐπροτίμα νὰ εὔρεθῃ ἀπέναντι ὀλοκλήρου στρατοῦ, παρὰ νὰ καταποντισθῇ ἐν τῷ ὕδατι ἐκείνῳ, κινδυνεύων νὰ κατασυντριβῇ ὑπὸ τὰ ἐρείπια.

Ἄλλὰ δὲν τῷ ὑπελείπετο ἕτερον μέσον.

— Ἐμπρός, εἶπε, γουλλίζων.

Καὶ ἐπήδησε, λαβὼν τὴν πρόνοιαν νὰ κρατηθῇ ἀπὸ μικρὰν τράπεζαν, ὅπως κυλισθῇ εὐκολώτερον.

Καὶ ἐν τούτοις ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

Τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο, ὅπερ οὔτε νὰ προῖδη, οὔτε νὰ ἀποφύγῃ ἠδύνατο, ἦτο τὸ τέλος τοῦ σταδίου του, ἦτο αἰσχος ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγῇ.

Ὁ μαρκήσιος εἶχε μεγάλην δεξιότητα καὶ τὸ σπάνιον προτέρημα νὰ μὴ χάνῃ ποτὲ τὴν ψυχραιμίαν του.

Ἄρρησε κατόπιν τοῦ στρατηγοῦ, ἐνῶ οἱ Πρωῦσοι ἀξιωματικοὶ τὸν ἐμιμοῦντο.

Μετ' ὀλίγον τὸ περίπτερον κατέπιπτεν, ἀλλ' ὁ στρατηγὸς ἦτο ἤδη μακρὰν.

Ὁ μαρκήσιος κυλισθεὶς ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐξηφανίσθη.

Αἶφνης ἐμπόδιόν τι παρουσιάσθη αὐτῷ, ἐνῶ τὸ κύμα ἐθραύετο ἀφρίζον.

Μετὰ τὸσάυτης ὁρμῆς προσέκοψεν ἐν τῷ ἐμπωδίῳ τούτῳ, ὥστε ὀλίγου δεῖν νὰ χάσῃ τὰς αἰσθήσεις του, ἀλλὰ δι' ἀνδρείας ἀνθρώπου ἀπελπισθέντος καὶ παλαιόντος ὑπὲρ τῆς ζωῆς αὐτοῦ, κατώρθωσε νὰ προσκολληθῇ ἐπ' αὐτοῦ.

Ἵπερμεγέθεις δοκοί, ἀποσπασθέντες ἐκ τῆς σωρείας τῶν ξύλων τῆς λίμνης, ἡ ἐκ τῆς στέγης τοῦ πύργου, ἔφρασον τὴν δίοδον· δεκαπέντε χιλιόμετρα περίπου κάτωθεν τοῦ πύργου, συνεκρατήθησαν καὶ αὐταὶ ὑπὸ μεγάλων δένδρων καὶ κινδυνεύετις νὰ συντριβθῇ ἐπ' αὐτῶν ἑκατοντάκις κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον.

Ὁ μαρκήσιος τὸ ἠννόησε, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν δοκῶν, κατώρθωσε νὰ πατήσῃ ἐπ' αὐτῶν καὶ νὰ ριφθῇ πρὸς τὴν γῆν.

Εἶχε σωθῆ.

Ἄμετρος χαρὰ τὸν κατέλαβε.

Ἐλησμόνησε τὰς θανασιμούς ἀγωνίας, ἃς εἶχε διέλθει.

Ἡφρυσμένος, παγωμένος καὶ τρέμων, οὐδόπως ἐσκέπτετο τὰ παθήματά του, τὰ παρελθόντα ἢ τὰ παρόντα.

Μία μόνη σκέψις τὸν κατεῖχεν :

Ἡ ἐκδίκησις ! Ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐπιτύχῃ ἔπρεπε νὰ μὴ βιασθῇ, ἀλλὰ νὰ σκεφθῇ ἀνέτως καὶ νὰ προσχεδιάσῃ τὰ πάντα.

Πρὸς τὸ παρὸν ἦτο ἀνίκανος νὰ παλαίσῃ πρὸς ἐχθροὺς φυλασσομένους. Ἐπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἀπέθανε, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ κατόπιν μὲ τὰ δικαίωματα καὶ τὴν περιουσίαν του.

Ἀνηγέρθη ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ ἦτο ἐξηπλωμένος καὶ ἀνεγνώρισε τὸ μέρος ἔνθα εὔρισκετο.

Εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας περίπου λεύγης, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους, εἶχε μικρὰν ἔπαυλιν ἀθλίαν καὶ μεμονωμένην.

Ἦτο ἡ πλησιεστέρα οἰκία, εἰς ἣν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ συνδρομήν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ ἤκουσεν ὑπόκωφον γογγυσμόν, ἐρχόμενον ἐκ τοῦ βάθους τοῦ χειμάρρου, καὶ ἐπλησίασεν ἐκεῖ.

Εἶδε χαμαὶ ἀδρανὲς σῶμα, τοὺς πόδας ἔχον ἔτι ἐν τῷ ἀφρῷ.

— Εἴσθε σεῖς, στρατηγέ ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

Δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν.

Ἄλλὰ, σείων τὸν ἀνθρώπον, ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ ληθάργου.

Ἦτο, πράγματι, ὁ φόν Γκέμπεν.

— Ποῦ εἴμεθα ; ἠρώτησεν.

— Ἐσώθημεν. Τί αἰσθάνεσθε ;

Ὁ Πρωῦσος ἔψαυσεν ἑαυτὸν, ἀφοῦ μετὰ κόπου ἠγέρθη. Εὐχαρίστως δὲ παρατήρησεν ὅτι ἦτο ἀβλαβής. Οὐχ ἦττον θὰ εἶχε πολλὰς πάθει θάλασσις, διότι πανταχοῦ ἐπάνει.

— Καὶ οἱ ἄλλοι ; ἠρώτησεν.

— Ἄς σκεφθῶμεν δι' ἡμᾶς, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

Ἡκράσθησαν ἐπ' ὀλίγον καὶ οὐδεμίαν κραυγὴν, οὐδὲν παράπονον ἤκουσαν.

Ἡκούετο μόνον ὁ πάταγος τοῦ ρεύματος, παλαιόντος κατὰ τοῦ κωλύματος, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστρέψῃ.

Εἰς νυκτικὸρᾶξ ἐφώνει θρηνωδῶς ἐπὶ τινος δένδρου.

— Ἐμπρός, πηγαίνωμεν, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Δὲν εἰμπορῶ.

— Πρέπει ἐν τούτοις νὰ φύγετε, ἐκτὸς ἂν προτιμάτε ν' ἀποθάνετε ἐκ τοῦ ψύχους ἐν μέσῳ τοῦ δάσους.

— Ἄς ἤμην νεκρός ! ἐψιθύρισε ὁ φόν Γκέμπεν.

Ἦτο εἰλικρινής.

— Ἐλα δά, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, ἡ ζωὴ εἶναι καλὴ !

Ἦτο καλὴ δι' αὐτόν, καίτοι μὴ ἔχοντα εἰμὴ τὴν πικρὰν εὐχαριστήσιν τῆς ἐκδικήσεως. Πῶς θὰ συνέτριβε τοὺς Σουβραί!

Καὶ τὴν Σολάνζην!

Θὰ τῆ ἐπλήρωνε τὴν προδοσίαν, τὴν βδελυγμίαν τῆς! Ὅποιον βίον τῆ παρεσκεύαζεν! Ἄ! Ἠγάπα τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ! Ἦτο λοιπὸν πλεκτάνη, καὶ ἐκ φιλοδοξίας διὰ τὸν υἱὸν τῆς ἐδέχθη νὰ παίξῃ τὴν βδελυρὰν κωμωδίαν τοῦ γάμου, ἐνῶ ἀπόφασιν εἶχεν, ὡς πρότερον, ν' ἀντισταθῇ.

Θὰ ἦτο ἤδη εὐχαριστημένη! Ἄλλ' ἡ χαρὰ τῆς ὀλίγον θὰ διήρκει.

— Ναί, στρατηγέ, εἶπε, πρέπει νὰ ὑπερασπισθῶμεν, νὰ παλαίσωμεν' πρέπει νὰ ζήσωμεν! Ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία!

Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν φόν Γκέμπεν καὶ ἔσυρεν αὐτόν.

Ἐβάδιζον ἐπὶ πολὺ.

Ὁ μαρκήσιος ἦν ὄλος χαρὰ.

— Ἐπιστεύσατε ὅτι σὰς ἐπρόδωσα, στρατηγέ, εἶπε.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! Αὐτὸ ἔδειχνε...

— Εἶχετε ἄδικον. Δὲν προσέβαλον σὰς, ἀλλ' ἐμέ. Ἐνυμφεύθη κόρη, τὴν ὁποίαν εἶχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ λατρεύω. Τὴν ἤθελαν χήραν καὶ ἐλευθέραν! Σεῖς ἐχρησιμεύσατε ὡς πρόφασιν· ἐγὼ ἤμην τὸ θῦμα, ἀλλ' ἀπέτυχον.

Ὁ φόν Γκέμπεν ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἀποτυχούσα αὐτὴ προσβολὴ ἀκριβὰ τῷ ἐκόστισεν.

Ὅτε καθ' ὁδὸν ὁ μαρκήσιος τῷ ἐξήγησε τὴν καταστροφὴν τῶν τειχῶν τῆς λίμνης καὶ τὸν κατακλυσμόν, ὅστις ἐκεῖθεν προέκυψε, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ κραυγάζῃ:

— Ἀλλὰ χωρὶς πολλὰ λόγια αὐτὸ εἶναι πνεῦμα· αὐτὸ ἄνθρωπος πολὺ δυνατὸ' νὰ πῆ κανεὶς τὸ ντίκιο.

Κατὰ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν τῆς πρωίας οἱ δύο σύντροφοι, κατασταθέντες φίλοι ὡς ἄλλοτε καὶ στενωτέρου συνδεμένοι ὡς ἐκ τοῦ κοινοῦ τῆς συμφορᾶς, εἶδον ἐνώπιόν των χέρσον γῆν ἐγκατεσπαρμένην ἐκ σχοίνων καὶ θάμνων, τοῖχον ἐκ λίθων, περιβάλλοντα μεγάλην ἔκτασιν βοσκίμων γαιῶν.

Εἰς τὸ βῆθος τοῦ περιφράγματος τοῦτου ὑπῆρχεν ἀγροτικὸς οἶκος, ἔχων ἐκαστέρωθεν δύο μακρὰς πτέρυγας.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐπλησίασαν μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸν οἶκον τοῦτον τὸν βεβητισμένον ἐν βαθυτάτῳ σκότει.

Ὅταν ἐστράφησαν πρὸς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ τοίχου, τότε μόνον εἶδον ἀμυδρὸν φῶς, ἐξερχόμενον ἀπὸ μικροῦ παρὰ θύρου.

Ὁ μαρκήσιος ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του.

Ἐντὸς εὐρυχώρου μαγειρείου ἀνὴρ καὶ γυνὴ ἐκάθησαν ἐνώπιον μεγάλης ἐστίας, ἐν ἣ ἐκαίοντο τὰ τελευταῖα λείψανα δεματίου ξύλων.

— Εἶναι μόνον, ἐσκέφθη ὁ κύριος δὲ Τανναί· καὶ τοῦτο εὐτύχημα.

Καὶ ἔκρουσε σιγὰ τὸ παράθυρον.

Κύων ποιμενικός, κοιμώμενος εἰς γωνίαν τινὰ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρξατο γαυγίζων.

Ὁ ἀνὴρ ἀφυπνισθεὶς ἐδοκίμασε νὰ τὸν καταπραύνη, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ὁ κύων ὑλάκει δυνατώτερον, ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον μετὰ δισταγμοῦ.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; ἠρώτησεν.

— Ἄνοιξε, μπάριμπα Γκυσάρ.

— Σὲ ποῖόν.

— Εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναί.

— Τὸν ἀφέντη μας;

— Κάμε γρήγορα, ἂν θέλῃς νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν μας.

— ὦ! ἐσκέφθη ὁ χωρικός, ἂν εἶχα αὐτὴν τὴν τύχη καὶ θὰ ἐκέρδιζα.

Καὶ ἀνάψας λύχνον ἔσυρε τὸν σύρτην καὶ πλησιάζων τὸ φῶς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ μαρκησίου:

— Εἰσθε σεῖς πραγματικῶς, κύριε, εἶπε, συγχωρήσατέ με. Ἐμβῆτε λοιπὸν, εἰσθε ἴστο σπίτι σας.

Κ'

Ὁ χωρικός ἔσπευσε νὰ ρίψῃ ἕτερον δέμα ξύλων ἐν τῇ ἐστίᾳ.

Ἐν τῇ ἀγροικίᾳ ξύλα εἶχον ἄφθονα· ἡ μόνη συγκομιδὴ των ἦτο φρύγανα καὶ θάμνοι.

Ἡ γυνὴ τοῦ κηπουροῦ ἦτο μελάγχρους, ἰσχνὴ καὶ δύσμορφος, ἐρκίνοτο δὲ πεντηκοντοῦτις περίπου.

Ὁ ἀνὴρ ἦτο βραχύς, πνευματώδης καὶ τόσφ μελάγχρους, ὅσφ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ. Ἀμφότεροι εἶχον τὸ ὄμμα λάμπον καὶ τὴν φυσιογνωμίαν πανοῦργον.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦσαν βοεμοὶ ἡλιοκαεῖς καὶ κατεστραμμένοι ὑπὸ τοῦ ἀέρος.

Ἡ πενία καίει καὶ καταστρέφει πρὸ τῆς ὥρας, ὡς ὁ ἥλιος τῆς μεσημβρίας.

Ἡ οἰκία περιεῖχε μόνον τ' ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἐπιπλα.

Μίαν τράπεζαν μεγάλην καὶ μακράν, καθίσματα, σκευοθήκην μὲ τριβλία ἐξ ὀπτῆς γῆς, λαγῆνους τινὰς καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας χύτρας. Καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἄκρα καθαριότητος πανταχοῦ.

Ἐν ταῖς γωνίαις ἦσαν συνεσωρευμένα ξύλα.

Οἱ Γκυσάρ κατόικον ἐκεῖ κληρονομικῶς ἀπὸ ἐκατὸ καὶ πλέον ἐτῶν ἐν τῇ χειροτέρᾳ τῶν ἐπαύλειων τοῦ Σεβάν· ἀλλὰ τὴν ἠγάπων, ὡς οἱ Ἐσκυμῶι ἀγαπῶσι τοὺς πάγους των καὶ τοὺς ἀγόνους αὐτῶν λόφους. Ἐργαζόμενοι ἄνευ ἀμοιβῆς καὶ μόνον δι' ἄρτου τρεφόμενοι, διὰ τοὺς πολλοὺς αὐτῶν κόπους.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

IGANNOY ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἐν αὐτῇ τῇ τερπνῇ ἀσκήσει εὐρίσκειτο ὁ κόμης, ὅτε κατὰ κακὴν τύχην ἔφθασεν ὁ δὸν Λουδοβίκος καὶ ὁ Κουρρίτος καὶ εἰσῆλθον ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἀκροατῶν τοῦ κόμητος, οἵτινες παρεμέρισαν ὅπως τοὺς

ὑποδεχθῶσιν. Ὁ δὸν Λουδοβίκος, ὡς ἐκ διαβολικῆς συνεργείας, συνητήθη πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετὰ τοῦ κόμητος, ὅστις ἔλεγε τὰ ἐξῆς:

— Δὲν εἶνε ἀσχημον ζῶον αὐτὴ ἡ Πεπίτα Χιμένες. Μὲ περισσοτέραν φαντασίαν καὶ περισσότερο στόμφον ἀπὸ τὴν βασιλισσαν Micomicona, ζητεῖ νὰ μὰς κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἐν τῇ ἀθλιότητι, μέχρις οὐ ὑπανδρεύθη ἐκεῖνον τὸν ρακενδύτην, ἐκεῖνον τὸν παληόγερον, ἐκεῖνον τὸν κατηραμένον τοκογλύφον, τοῦ ὁποίου ἐπῆρε τὰ χρήματα του. Ἡ μόνη καλὴ πράξις τὴν ὁποίαν ἔκαμε κατὰ τὴν ζωὴν τῆς ἡ χήρα αὐτῆ, ἦτο ὅτι συνεφώνησε μὲ τὸν Σατανᾶ, καὶ ἔστειλε γρήγορα εἰς τὴν κόλασιν τὸν βλάκα τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν γῆν τοιοῦτου μολύσματος καὶ τοιαύτης πανώλους. Τώρα τὸ ἔρριψε εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν τιμιότητα. Καλὸ θὰ ἦνε αὐτό! Κύριος οἶδε, ἂν δὲν τὰ ἐμπλεξε μὲ κανένα ὑπηρετὴν τῆς, καὶ γελᾷ μὲ τὸν κόσμον ὡς ἄλλη Ἀρτεμισία.

Πρόσωπα συνεσταλμένα μὴ ἀναμιγνυόμενα δηλαδὴ εἰς συναθροίσεις ἀνδρῶν, μόνον θὰ σκανδαλισθῶσιν ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς τοιαύτης γλώσσης, ἣτις θέλει φανῆ αὐτοῖς ἀθυρόστομος καὶ βάνανυσος μέχρις ἀπιστεύτου. Ἀλλ' ὅσοι γνωρίζουσι τὸν κόσμον, θὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἡ γλῶσσα αὐτῆ εἶνε λίαν ἐν χρήσει ἐν αὐτῷ, καὶ ὅτι αἰκαλλίτεροι κυρίαί, αἱ τιμιώτεραι δέσποιναί γίνονται συνήθως ἀντικείμενα κακολογιῶν οὐχ' ἥττον ἀτίμων καὶ βαναύσων ἐὰν ἔχωσι ἐχθρόν τινα, καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν ἔχωσι τοιοῦτον, διότι συχναίς ὁ κόσμος ψιθυρίζει, ἠκαλλίον εἰπεῖν, ὑβρίζει καὶ ἀτιμάζει γεγωνυῖα τῇ φωνῇ, χάριν ἀπλῆς ἀστειότητος καὶ εὐφυιολογίας.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος, ὅστις ἀπὸ παιδίον ἦτο εἰθισμένος νὰ μὴ αὐθαδιάζῃ οὐδεὶς ἐπὶ παρουσίᾳ του, οὐδὲ νὰ λέγῃ τι ὑπερῆδύνατο νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, διότι κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν τὸν περιεστοίχιζον θεράποντες καὶ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ πατρός του, προσέχοντες μόνον εἰς τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ, κατόπιν δὲ ἐν τῷ Ἱεροσπουδαστηρίῳ, καὶ ὡς ἀνεψιὸς τοῦ ἐφημερίου, καὶ πρὸ πάντων διότι τῷ ἤξιζεν, οὐδεμίαν ἀντίρρησην εὕρισκεν οὐδέποτε, τοῦναντίον τὸν ὑπελήπτοντα καὶ τὸν ἐκολάκευον, ἠσθάνθη ἔκτακτόν τινα κατάπληξιν, ἀπέμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος, ὅτε εἶδε τὸν ἀχρεῖον κόμητα διασύροντα, κηλιδοῦντα καὶ καλύπτοντα ὑπὸ ἀκαθάρτου βορβόρου τὴν τιμὴν τῆς γυναικὸς ἣν ἠγάπα. Καὶ ὅμως πῶς νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ; Δὲν ἔκρουπτεν εἰς ἑαυτόν, ὅτι ἂν καὶ δὲν ἦτο σύζυγος, οὐδ' ἀδελφός, οὐδὲ συγγενὴς τῆς Πεπίτας, ἠδύνατο νὰ θραύσῃ τὴν κεφαλὴν του δι' αὐτὴν ὡς ἰππότης, ἀλλὰ διέβλεπε τὸ σκάνδαλον ὑπερῆθελε προξενήσει τοῦτο, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐκ τῶν παρόντων, καίτοι μὴ ἱερέων, ὑπερησπίζετο τὴν Πεπίταν, τοῦναντίον μάλιστα πάντες ἐγέλων ἐπὶ τῇ εὐφυίᾳ καὶ ταῖς χαριτολογίαις τοῦ κόμητος. Αὐτὸς δέ, σχεδὸν λειτουργὸς ἤδη ὢν τοῦ